

Z ROZSUDKU MEZINÁRODNÍHO VOJENSKÉHO TRIBUNÁLU ZASEDAJÍCÍHO V NORIMBERKU

NORIMBERK, 1. ŘÍJNA 1946

Tribunál nyní přichází k projednání zločinů proti míru, které jsou v žalobním spisu kladeny za vinu obviněným.

Oddíl I klade obviněným za vinu, že vypracovali společný plán nebo spiknutí, aby spáchali zločiny proti míru.

V oddílu II žaloby je obviněným kladeno za vinu, že spáchali konkrétní zločiny proti míru, že osnovali, připravovali, podněcovali a podnikli agresivní válku proti čteným státům.

Bude účelnější probrat otázku společného plánu a otázku agresivní války společně a zabývat se otázkou individuální odpovědnosti těchto obviněných v dalších částech rozsudku.

Tvrzení žalobního spisu, že obvinění osnovali a podnikali agresivní války je nejzávažnějším obviněním.

Válka je již ve své podstatě zlem. Její následky se neomezují jen na bojující zemi, nýbrž dotýkají se celého světa. Proto rozpoutání agresivní války není jen zločinem mezinárodního charakteru, je nejtěžším mezinárodním zločinem, který se liší od jiných válečných zločinů pouze tím, že obsahuje v sobě koncentrované zlo, které je obsaženo v každém z ostatních zločinů.

Prvním aktem agrese, který je kladen podle žalobního spisu obviněným za vinu je okupace Rakouska a Československa, a první agresivní válkou, uvedenou v žalobě, je válka proti Polsku, která byla zahájena dne 1. září 1939. Dříve než probereme celou žalobu, musíme se podrobněji zabývat některými událostmi, které předcházely těmto aktům agrese. Válka proti Polsku nebyla náhlým úderem blesku na jasném nebi. Z předložených důkazů vyplývá jasně, že tato válka, stejně jako okupace Rakouska a Československa, byla dobře promyšleným a důkladně připraveným aktem a že byla zahájena teprve, když bylo rozhodnuto, že nastala vhodná doba k jejímu provedení jako určité části předem vytčeného schématu a plánu, protože agresivní plány nacistické vlády nevznikly náhodou v souvislosti s nastalou politickou situací v Evropě a ve světě. Byly předem uváženou a velmi podstatnou částí zahraniční politiky nacistů.

Nacionálně socialistické hnutí od samého počátku si činilo nárok na to, že jeho cílem je sjednocení německého národa u vědomí jeho poslání a určení, sjednocení, které se zakládalo na rysech, jež jsou mu vlastní jako rasa a které mělo být provedeno pod führerovým vedením.

Aby bylo možno dosáhnout tohoto sjednocení, mělo být dosaženo dvou cílů: rozbití pořádku, který byl vytvořen v Evropě od podpisu Versailleské smlouvy, a vytvoření Velkého Německa v širších hranicích, než byly hranice v roce 1914. To nutně znamenalo okupaci cizích území.

Válka byla pokládána za nutno nebo aspoň za velmi pravděpodobnou podmínkou k dosažení těchto cílů. Proto musely být německý lid i všechny jeho zdroje organizovány v ohromnou vojensko-politickou armádu, která byla vyškolená, aby bezvýhradně uposlechla každý politický směr, který by byl vyhlášen vládou.

Důkazy o válečných zločinech byly svým rozsahem obrovské a velmi podrobné. V rámci tohoto rozsudku není možné žádným způsobem znovu je probrat nebo vypočítat množství písemných a ústních důkazů, které byly předloženy Tribunálu. Bylo zjištěno, že válečné zločiny byly páchány v tak rozsáhlém měřítku, které bylo dosud neznámé v dějinách války. Byly spáchány ve všech zemích, které byly okupovány Německem, i na širém moři a byly doprovázeny takovou krutostí a terorem, že si to jen těžko představit. Nemůže být žádné pochyby o tom, že většina těchto zločinů vznikla z nacistické ideje „totální války“ morální normy, o níž se opíraly konvence, které se snažily válku zlidštit, nebyly považovány za účinné nebo platné. Vše se podřizuje všemocným požadavkům války. Předpisy, nařízení, ujištění a smlouvy, to vše nemá žádný význam, a když agresivní válka byla oprostěna od omezujícího vlivu mezinárodního práva, byla nacistickými vedoucími vedena nejbarbarštějším způsobem. V souhlase s tím byly válečné zločiny páchány, když a kde to považovali za nutné führer a jeho nejbližší pomocníci k dosažení svých plánů. Ve většině případů byly výsledkem chladné a zločinné vypočítavosti.

V některých případech byly válečné zločiny záměrně osnovány dlouho napřed. V případech války se Sovětským svazem bylo vyplenění okupovaných území a kruté zacházení s civilním obyvatelstvem vypracováno do nejmenších podrobností před tím, než byl zahájen útok. Již na podzim roku 1940 byla projednána otázka útoku proti Sovětskému svazu. Od té doby bylo stále diskutováno o metodách, kterých mělo být použito k potlačení každého odporu, který bylo možno očekávat.

Právě tak, když německá vláda plánovala v nejbližších rozměrech využití obyvatelstva okupovaných zemí k otročké práci, pohlížela na toto opatření jako na nedílitelnou součást válečného hospodářství a osnovala a organizovala tento konkrétní válečný zločin do poslední nejmenší podrobnosti.

Jiné válečné zločiny, jako vraždy válečných zajatců, kteří uprchli z táborů a byli znovu zajati, nebo vraždy velitelů nebo zajatých letců anebo likvidace sovětských komisářů byly výsledkem přímých rozkazů, které byly dávány úřední cestou.

Proto Tribunál zamýšlí v tomto stádiu pojednat o válečných zločinech v obecných rysech a zabývat se jimi podrobněji při projednání odpovědnosti jednotlivých obviněných v souvislosti s těmito zločiny. S válečnými zajatci bylo krutě zacházeno, byli mučeni a vražděni nejen proti platným normám mezinárodního práva, nýbrž byly přitom zcela ignorovány základní požadavky lidskosti.

Týž byl úděl civilního obyvatelstva v okupovaných územích. Všechno obyvatelstvo bylo vyvezeno do Německa k otrocké robotě na obranných pracích, v průmyslu, který vyráběl zbraně, a k provádění jiných podobných úkolů, souvisejících s válečným úsilím. Z osob civilního obyvatelstva hitlerovci brali ve všech okupovaných zemích velké množství rukojmí a stříleli je podle své volné úvahy. Společenské i soukromé vlastnictví bylo soustavně pleněno a rozkrádáno, aby byly zvýšeny německé zdroje na úkor ostatní Evropy. Města, osady a vesnice byly nesmyslně ničeny a nebylo to ospravedlněno žádnou vojenskou nutností.

.....

Pokud jde o zločiny proti lidskosti, nejsou žádné pochybnosti o tom, že političti odpůrci byli usmrcováni v Německu před válkou a že mnozí z nich byli vězněni v koncentračních táborech za strašných podmínek pod vládou teroru. Politika teroru byla nepochybně prováděna v širokém měřítku a v mnohých případech byla organizovaná a soustavná. Před válkou zahájenou v roce 1939 byla nekrutějším způsobem prováděna v Německu politika pronásledování, potlačení a vyvraždění všech osob civilního obyvatelstva, o nichž bylo možno předpokládat, že se staví nepřátelsky proti vládě. Nepochybně zjištěnou skutečností je též pronásledování židů v téže době. Činy, které se kladou obviněným za vinu v době před zahájením války, mohou být považovány za zločiny proti lidskosti jen tehdy, byly-li spáchány při provádění některého zločinu, který spadá pod pravomoc Tribunálu nebo v souvislosti s ním. Tribunál soudí, že nebylo dosti přesvědčivě dokázáno, že tyto činy byly spáchány proto, aby byl proveden takový zločin nebo při jeho spáchání, necht' byly mnohé z těchto zločinů jakkoli hrozné a strašné. Proto Tribunál nemůže všeobecně prohlásit, že činy, které byly spáchány před rokem 1939, jsou zločiny proti lidskosti v tom smyslu, jak jsou vyměřeny Statutem.

Avšak od samého počátku války v roce 1939 byly válečné zločiny, které byly též zločiny proti lidskosti, páchány v širokém měřítku a ač nelidské činy, které jsou obviněným v žalobním spisu kladeny za vinu a které byly spáchány po zahájení války, netvoří válečné zločiny, všechny byly spáchány za účelem útočné války anebo v souvislosti s ní, a proto jsou zločiny proti lidskosti.¹

¹Převzato z publikace Norimberský proces II, Praha 1953, s. 458 - 459, 497 - 498, 522 - 523